

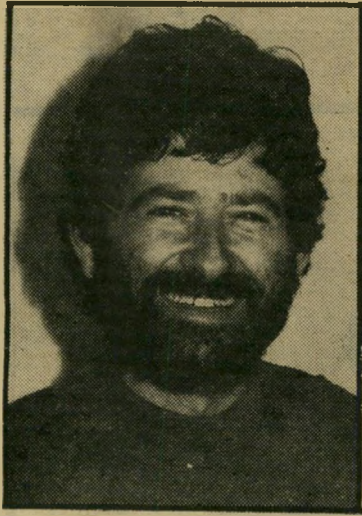
הזנב למקרא דברי עמוס קינן באותו עניין בידיעות אחרונות. לצערי, בעצם תגובתי הריני ממשך ומספק את תאוותך לפירסום בכל-מחיר, ואולי, בלא ידיעתי, הנני נופל קורבן לקונץ נוסף שהינחת לרגלי, כדי שאיגור ואגיב. מי יודע.

אשר צרפתי, תל-אביב

„חופש“ שידורי

מכתב גלוי לראובן ירון. יור הוועד המנהל של רשות השידור.

מציאתי בעיתונים משהו מפיך שאומר כך: „עצמאותה של רשות השידור, ואין היא חביבה על איש יותר מאשר על הוועד“

דודו זיור, דברים חורגי-קונצנזוס

המנהל, היא כולה בתחום האידיאות. הי תוכניות, השידור. שאלותי: מדוע אני מושעה כחצי שנה מעריכת תוכניות רדיו לשידור? האמנם אפשר להגיד בכלי-התיקשורת, שעליהם אתה „מופקד“, גם דברים „חורגי קונצנזוס חרות – מקי“? אם כן – מדוע אני מושע עה? אם לא? – על איזה חופש רעיוני שידורי אתה בדיוק מדבר?

דודו זיור, תל-אביב

הלקוחות נענשים

בעיתונכם (העולם הזה 2162) פורסמה הכתבה „מה זאת אתיקה?“ שבחלקה דנה על השופטים המתלוננים על עורכי-הדין ובחלקה תלונות כנגד השופטים: יפה לך רוא וללמוד שלעורכי-הדין יש לישבה, הי דואגת לעורכי-הדין כנגד שרירות מילור לית של השופטים, ואילו השופטים יש מישי רד מישפטים הדואג אף להם.

שכתחם רק לציין מי דואג לאותו עברייני הנמצא בתוך. כעס ותיסכול השופטים כנגד עורכי-הדין מוצא את ביטויו בהע נשת לקוח של העורך-דין, שאינו משלם תשלום מילולי, כי אם נשלח לכלא לתקור פות ארוכות, מוטלים עליו קנסות כבדים, כבודו נהרס, מישפחתו נשאת לחסדי מוס דות הסעד ועתיד ילדיו נהרס, וכל זה בגלל מריבה מילולית.

צבי גליקסמן, האיגרון לשיקום משפטי, תל-אביב

אין יעל לרפואה

בעיתונכם (העולם הזה 2162) התפרסמה הערתכם לתכנית הטלוויזיה בעקבות היע לים אשר הוכתרה בתואר „הפרובינציאלי ליות חוגגת“.

אני מודה מקרב לב לכתבכם על כי פסק את ענייני והפנו את תשומת ליבנו לעדרי החיות המצויים במורח אפריקה. זו ממש בשורה חדשנית ומרנינה. אולם לו לא היה אותו כתב ניחון במידה כה גדושה של פרובינציאליות, היה מגלה לבטח כי מדובר שם באנטילופות שונות, כזברות, בגירפות ועוד ועוד – אך אין ביניהם ולו גם יעל אחד לרפואה. פקט, אז הוא מוזמן לעין גדי, לראות את היעלים וללמוד קצת על אורחות חייהם. אולי אחרי זה הוא יוריד קצת את האף.

עוזי פז, „העסקן“ שיעץ לסרט, תל-אביב

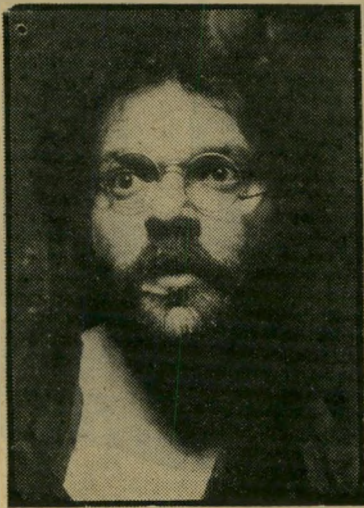
למה הסתלקתי?

לכבוד דן בן-אמוץ, מנחה. ברצוני להעיר כמה הערות בקשר ל- מיכתבך, שהתפרסם במדור זה (העולם הזה 2162).

למרות שעתונאים פנו אלי, כדי שאגיב על עניין הסתלקותי מתוכניתך הבידורית בטלוויזיה, על המשורר אלכסנדר פן, לא ראיתי לנכון לרדת ברמתי ולעסוק ברכי לות קטנונית. את יחסי ביטאתי עלי-די אקס ההסתלקות עצמו. אולם אם לא בחלת ב- שימוש ב„מיכתבים למערכת“, כדי לספק את יצר הפירסום שלך, תרשה לי לפחות להעמיד כמה דברים על דיוקם.

אני מאמין לך שנשמת בהקלה כאשר המפיקה, דליה גוטמן, הודיעה לך על פרי- שתי. יתכן כי חסרוני לא יורגש בערב על פן (ועל כך ישפוט הקהל), אך חסרונם של שלושת השירים נגד, לא אני... ורחוב העצב החד-סטרי – אשר לכל הדעות מהווים את מרכז שירתו של פן – בוודאי יורגש. (אגב, הפואמה נקראת נגד ולא הוא היה אדם פשוט, כפי שאתה טוען. מתמיה שכמנחה התוכנית לא טרחת לקרוא אף את שמות השירים.

ולעצם העניין: ● הסתלקתי מהתוכנית כי ראיתי בה-ש מטח מחצית שירו של משורר, שאינו חי, לא רק פגם אסתטי חמור, אלא חוסר- אחיות-תרבותית ואיישו-מצפוני המשק- פים את גישתך בכל שאר התחומים. ● הסתלקתי, שהאריכה את זמן-המסך שלך בטלוויזיה, סיפקה את תאוותך הידועה לפירסום (ויעיד על כך מיגוון עיסוקיך בכל תחומי הראיונות, הבידור, האמנות וכו'). ● לאחר רדתי מהבמה (עשר דקות לפני המופע) הספקתי לראותך מכשכש בזנב סביב המשורר חיים גורי, היחיד שנתות

אשר צרפתי, אומץ לב סלקטיוני

ברגע האחרון להשתתף בתוכניתך. והראיה לכך היא המפיקה דליה גוטמן, ששיתפה אותי בלבטיה כאשר הודתה בפני ששום אישיות ספרותית בארץ, אליה פנתה, לא הסכימה להשתתף בתוכניתך „הספרותית“ (המוטב שלא אפרט, ועל כך תעיד המפיקה עצמה).

לאור כל זאת ברור לכולם מדוע נשמת לרווחה ומוטב כי לא תעמיד פנים של „מבין גפם מרדנים“, כדבריך. יתכן כי אני מורד מטבעי אבל אינני לובש מסיכה, כארתו ברגני מגוחך, רודף ממון ובעל נכסים, המעמיד פני יחף בבית-קפה כסית. וטענתך, כי מישחק חוץ כדי קריאה מן הכתוב אינו תואם את אוירת ה„ספונטא- ניות“ הנדרשת, היא טענה מגוחכת. לפי סיוני המיקצועי למידת השוים בעליה היה רק פוגמה בספונטאניות. ולהיפך – הקריאה מתוך סיפור היה תואמת יותר את הייו הצנועים של המשורר ומבליטה את רוח השירים ולא את אישיות השחקן. מה עוד ששבויעים קודם לכן סוכם ביני ובין המפיקה שהשירים ייקראו מן הכתוב, של נגת לשוות למעמד אופי ספונטאני. והרי את ישראל האינטלקטואלי חשפה דליה גוטמן (בפני ובפני המוסיקאי אלכס כגן). כאשר כינתה את פן בשם משורר בינוני ופימונאי, אני יכול רק להעטער על שלא קמתי והסתלקתי באותו הרגע.

כמו כן ראוי לציין אומץ לבך הסלקטיוני, שהתבטא בהתנפלות על דן עומר ובקיפול

9	8	7	6	5		4	3	2	1
	14		13	12		11		10	
		19	18	17		16		15	
		23	22			21		20	
	27		26			25		24	
			30			29	28		
				32			31		
37		36	35				34		33
		42		41		40	39		38
			47		46	45	44	43	
				50			49	48	
					52		51		
60		59	58	57	56		55	54	53
			64	63	62			61	
			69	68	67		66		65
				73	72			71	70
								74	
					75				
				78				77	76
80		79							
		87	86		85	84	83		82
			91		90		89		88
97			96			95	94	93	92
							101	100	99
			103						98
					105				104

הגברת הראשונה של התיאטרון (ש"מ). מאונץ:

- 1) יורדיים; 2) שוקל; 3) כאב; 4) ישן; 6) מילת-תחינה; 7) רז; 8) נהר באפריקה; 9) כלי בתיזמורת; 12) עליכם להיות!; 15) מין דג מאכל; 16) התקומם; 17) לאלתר; 19) מנוחה; 20) קמין; 21) ארכיב; 23) מחיית-יער; 24) מוזק לבגד דים; 26) בית-הרושת לשוקולד; 27) קידומת צרפתית; 29) מלך החיות; 30) גנב; 33) בסדר גמור; 34) הרגע הבא; 36) כרוכיה; 37) מתחת לבניין; 40) קידומת שפירושה שניים; 41) מסולם הצלילים; 44) דיקוק; 46) ניצוץ; 47) בור בלי „תחתית“; 49) ליגלוג; 50) גוש-אדמה; 53) בחורה; 54) קטן מאד; 55) סוף בלי התחלה; 56) מחודשי השנה העברית; 58) מילת-שליה; 59) משמש להתפרה; 60) יישוב עירוני בארץ; 62) התכופל; 63) נישא; 66) שוכב בבית-החולים; 68) קלאב; 71) מותרות; 73) מדרגה; 76) בגדי-שרד; 77) אוריגינל; 79) עטיפה דקיקה; 80) אחוריים; 82) כן, באנגלית; 84) עזוב!; 85) רעדה; 87) שמא; 90) מספיק ודי!; 92) תבלין נפוץ; 94) ניצב; 96) בפעם גוססת; 97) מלכה תנכית נודעת; 99) מן השחאים; 101) גוף; 102) אות בא"ב העברי; 103) עצם בפה.